

Biskop Erling J. Pettersen

Visitaforedrag ved visitas i Lura sokn

Sandnes prosti

30. august – 4. september 2016

Innledning

Det har vært en spennende og opplevelsesrik visitasuke i Lura. En varm takk til stab og menighetsråd som har lagt til rette for at jeg har fått innblikk i et variert og rikt menighetsliv. Jeg har møtt i praksis det som er menighetens visjon: En menighet preget av tro, tilhørighet og tjeneste.

Om jeg skulle oppsummere alle inntrykkene, fra møtet med de frivillige på Byggekløssen onsdag morgen, Åpen kirke samme dag og fram til torsdagskvelden med fokus på frivillighet, blir det «Åpen kirke – rom for alle.» Med Sjømannskirken som modell ønsker menigheten lav terskel, der gjestfrihet og det relasjonsbyggende arbeidet står sentralt.

Kirken i Lura er en relevant og viktig fellesskapsarena som er med på å bygge identitet i en stadig økende flerkulturell bydel. Her oppleves kirkens rom som gjestfrihetens og omsorgens rom. Midt i en sterk kulturell endringstid er kirken der med rom for møtet med det hellige, og med det mål å være en misjonar kirke der troen kan gi mennesker både livstolkning og livsmestring.

Møte med kommunen

Jeg rette en varm takk til Sandnes kommune, ved ordfører Stanley Wirak og rådmann Bodil Sivertsen for enda et godt møtepunkt.

I Sandnes er det et svært godt samarbeid mellom kommune og kirke.

I samtalen fremhevet kirken 10 gleder i Sandnes-kirkene og 5 utfordringer.

Dokumentasjonen viser at kirken er en av de største sosiale entrepenørene i byen og betyr mye for mange i glede og sorg. 5400 barn og unge i Sandnes er involvert i løpet av et år. I tillegg er det en stor dugnadsinnsats tilsvarende 60 årsverk.

Kommunen har sikret tomter til to nye kirker, Ganddalen og Austrått. Selv om kommunen har en krevende økonomi, er det viktig at kirkebyggene snart kan prioriteres.

Kjøpesenteret Kvadrat er et viktig møtepunkt i byen. Lura menighet hadde i begynnelsen av 2000 et prosjekt med en ungdomsdiakon som hadde ekstra fokus på ungdom som samlet seg på Kvadrat. Prosjektet samarbeidet med Bydelshuset, skolene og politiet.

Mye har endret siden dette prosjektet ble skrinlagt, og vi ser konturene av nye utfordringer. Vi får signal om at det er barn helt ned til 10-årsalderen som samles på senteret på ettermiddag og kveld.

Menigheten og prostiet ønsker å samarbeide med Bydelshuset, politiet og andre aktører for å se om det på ny kan være aktuelt med en ungdomsprest/diakon i bydelen. Dette samarbeidet kan evt skje i regi av Byprestene.

Kirken sin plass i lokalsamfunnet

Jeg har denne uken møtt en menighet som har en aktiv rolle og som samtidig har et sterkt ønske om å være enda tydeligere til stede i lokalmiljøet. Dette ble tydelig bekreftet da sentrale aktører fra nærmiljøet var samlet til en temakveld onsdag kveld, med fokus på hvordan man sammen kan jobbe for et best mulig oppvekstmiljø på Lura.

Det at Lura menighet tar initiativ til et slikt møtepunkt er et uttrykk for at man ønsker å være en nær og inkluderende samarbeidspartner i lokalmiljøet. Her vil jeg bare støtte menigheten i at dette med fordel kan bli årlig møtepunkt, der representanter for blant annet skole, idrettslag, korps og bydelshus kan møtes, både for å øke graden av samarbeid i nærmiljøet og for å knytte nye kontakter.

En konkret utfordring, som det også pekes på i forhåndsmeldingen, er at det kan være krevende å gjøre menigheten synlig når selve kirken ligger litt bortgjemt til ved Rundeskogen.

Her skal ikke jeg komme med lette løsninger, men har etter denne uken likevel to utfordringer. For det første tror jeg det ligger et stort potensiale i å være til stede på ulike arenaer i bydelen, enten det er på idrettsbanen, i bydelshuset eller på Kvadrat. Å være en oppsøkende menighet vil være helt i tråd med menighetens ønske om å være Sjømannskirke på Lura!

Min andre utfordring gjelder dere alle: Vær stolt av Lura menighet! Det er ingen grunn til å være beskjeden når det skjer så utrolig mye godt arbeid i menigheten! Her kan hver enkelt bidra til å gjøre menigheten synlig, gjennom å fortelle om det dere får være med på og ved å invitere andre med.

Trosopplæring

Lura menighet har en flott visjon for trosopplæringen: «Sammen om bord. Barn og unge på Lura – lever og vokser i kristen tro – en tro som gir hjelp til å mestre livet». Samtalen med menighetsrådet på tirsdag bekreftet at dette er en visjon som er forankret både hos stab, råd og frivillige, noe som er helt avgjørende dersom man skal lykkes.

Plan for trosopplæring skal hjelpe menighetene til å arbeide systematisk med trosopplæringen. Det betyr at barn og unge skal kunne delta på varierte tiltak som har en bredde i bibelfortellinger, og som følger barnets utvikling.

Lura menighet har et trosopplæringsarbeid med stor både stor bredde og stort omfang, med 26 av 27 trosopplæringstiltak i gang i 2015. Det jobbes svært godt med innholdet i tiltakene og man har en bevisst tenkning rundt broene mellom punkttiltakene og det kontinuerlige arbeidet.

Det jobbes også på en forbilledlig måte med å involvere tiltakene i gudstjenesten.

Det er klart at et så omfattende trosopplæringsarbeid vil gi både gleder og sorger.

Gleden ligger først og fremst i at trosopplæringsreformen har betydd en vitalisering og fornyelse av hele menighetens liv. Her handler det både om om fornyelse for de frivillige og om synlighet i gudstjenestefeiringen.

Smerten ligger i at oppslutningen ikke alltid står i stil med ressursbruken. Trosopplæringsarbeid tar tid og er krevende og derfor er det viktig at ingen står alene. Likevel viser oppslutningstallene at menigheten ligger på gjennomsnittet for bispedømmet:

Babysang: 39%

Krølletreff: 26%

4-årsfest: 40%

Dåpsskole: 21%

Tårnagenter: 34%

Lys Våken: 35%

Konfirmasjon: 71%

Et så omfattende trosopplæringsarbeid går ikke av seg selv. Det er viktig at hele menigheten eier trosopplæringen. Det er hele menighetens ansvar at barn og unge får tilbud om opplæring i kristen tro, både gjennom breddetiltak og kontinuerlige tiltak. Dette leder over til neste punkt: Frivillighet

Frivillighet

Noe av det som har gledet meg aller mest denne uken, er å møte en menighet med så mange frivillige medarbeidere! Både i samtaler med stab og menighetsråd ble det uttrykt stor takknemlighet for den store frivillige innsatsen som bærer Lura menighet. Dersom man inkluderer konfirmantforeldre, er omtrent 250 personer engasjert som frivillige i Lura menighet. I forhåndsmeldingen fremheves nettopp dette som det menigheten, med god grunn, er aller mest stolt av.

Denne takknemlighetene og stoltheten var gjennomgangstema da vi torsdag kveld hadde fokus på frivillighet på et åpent møte i kirkestua. Det som særlig gjorde inntrykk, var de personlige fortellingene om hvordan frivillig tjeneste hadde skapt både tilhørighet og tro. Dette viser at rekkefølgen i Lura menighets visjon «Tro, tilhørighet og tjeneste» kan variere.

Frivillighet var også et hovedtema på møtet med menighetsrådet tirsdag kveld, der vi hadde en åpen samtale om både muligheter og utfordringer. Mitt klare inntrykk er at menighetsråd og stab står sammen og i tiden som kommer ønsker å jobbe målrettet og grundig med frivillighet, som er et av satsingsområdene i menighetens handlingsplan. Den entusiasmen og sunne realismen jeg har møtt både i råd og stab, gjør at jeg er trygg på at Lura menighet har de beste forutsetninger for å jobbe videre med planer for både rekruttering og oppfølging av frivillige. En særlig utfordring her er å motivere til et forpliktende engasjement over tid.

Gudstjenesteliv

At gudstjenesten er menighetens hovedsamling, kommer på en utmerket måte fram i Lura menighets mål om at *«Gudstjenesten skal være et involverende møtested mellom Gud og mennesker der alle gudstjenestedeltakere er likeverdige. Gudstjenestelivet skal være preget av variasjon i form og innhold»*.

Dette er et mål som er helt i tråd med gudstjenestereformens intensjon om involvering. Derfor gleder det meg når jeg i forhåndsmeldingen leser at:

«Den beste og mest tjenlige endringen med den nye lokale grunnordningen, er den store graden av involvering. Dette er mer arbeidskrevende for de ansvarlige, men desto mer givende, og dette er med på høyne "kvaliteten" på gudstjenesten.»

I Lura menighet jobber stab og frivillige derfor hver uke sammen for å skape inkluderende gudstjenester preget av kvalitet.

Kvalitet er også et stikkord når det gjelder kirkekaffen. At det også her legges ned stor innsats, bidrar i høyeste grad til å inkludere mennesker i ulike aldre og med ulik bakgrunn.

Den største utfordringen når det gjelder gudstjenestelivet i Lura, er derfor ikke kvalitet eller involvering, men at det nye fritidssamfunnet har bidratt til å skyve gudstjenesten lenger ned i prioriteringsrekkefølgen, etter andre aktiviteter som hytteturer, turneringer og andre tilbud. Derfor kan det også i Lura trenge en mobilisering det gjelder bevisstheten rundt menighetens hovedsamling, gudstjenesten på Herrens dag, søndag.

Kanskje kan nytenkningen rundt menighetens visjon med begrepene tro, tilhørighet og tjeneste være til nytte i så måte. En gudstjeneste som oppleves meningsfull og god med utgangspunkt i et menneskes tjeneste og/eller tilhørighet, kan både skape og styrke troens liv.

Skole og kirke: Identitet og dialog

I 1994 ble jeg utfordret av statsråd Gudmund Hernes til å lede et utvalgsarbeid om tros- og livssynsundervisningen i skolen. Samfunnet hadde i løpet av et par tiår endret karakter fra å være et livssynsmessig homogent samfunn til å bli et flerkulturelt samfunn. Jeg svarte positivt på utfordringen, og arbeidet munnet ut i NOU'en Identitet og dialog, som la grunnlaget for faget med de mange navn: KRL, RLE, KRLE.

Nøkkelordene i utredningen: identitet og dialog, er fremdeles viktige for å forstå det engasjementet som debatten om det nye skolefaget har ført til. Etter 20 års debatt har nå faget funnet sin form de fleste steder. I møtet med lærere fra bydelen var det nettopp dette som var tema. Møtet og forhåndsmeldingen viste at det er et svært godt samarbeid mellom kirke og skole, og mellom barnehage og kirke. Jeg satte stor pris på møtet med Håholen barnehage torsdag.

I Stortingsdrøftingene om faget og samarbeidet kirke-skole finner vi følgende programformulering:

Kunnskap og erkjennning av egen identitet opnar og er grunnlaget for dialogen, både om skilnadene og om det som er felles. Forankringa i eigen tradisjon og identitet er slik eit viktig vilkår for å forstå andre kulturar og å møte andre tradisjonar med respekt og toleranse.

Dette er avgjørende for et trygt og åpent skole-kirke-samarbeid. Enkelt kan det formuleres slik: En identitet om vårt eget ståsted åpner for en dialog med andre.

Felles referanserammer

Utvalgets mandat ga klare føringer, ikke minst ved den vekt som legges på behovet for *felles referanserammer*:

«- Opplæringen skal la barn og unge møte en felleskultur, og la dem innforlives i nasjonal kultur og historie, der kristendommen har hatt en helt sentral plass. Elevene

skal møte trygghet i tradisjon, med felles holdepunktet og referanserammer. -Opplæringen skal gi verdier til å orientere livsførselen og ordne samfunnet etter. Også nykommere i Norge må få del i de felles referanserammene, for ikke å bli fremmedgjorte i den nye kulturen.»

Ut fra denne sterke understrekningen av de felles referanserammer skulle utvalget ifølge sitt mandat «fremme forslag til hvordan opplæringen kan

- *gi alle barn og unge innsikt og forståelse for kristen tro og tradisjon og kulturarv*
- *gi innsikt i og forståelse for andre religioner og livssyn, og øke ferdighetene i dialog mellom livssyn*

Formuleringene treffer Lura-virkeligheten godt. Bydelen er i sterk grad preget av det spennende kulturmøtet som finner sted når 22% av innbyggerne i Sandnes har en annen kulturell, og ofte religiøs bakgrunn.

Et fag for alle

Med ståsted i norsk virkelighet forsøkte utvalget å tegne konturene av et fag der alle kan delta, samtidig som enhetsskolen bevares. Noen av de bærende ideer i innstillingen kommer til uttrykk i følgende punkter:

1. Det er visse grunnleggende etiske og moralske spørsmål alle elever må møte i opplæringen.
2. Alle elever skal få kjennskap til sentrale trekk ved vårt samfunns tro og tradisjoner.
3. Tro og livssyn er noe av det viktigste i et menneskes tanke- og følelsesliv. De former dybdestrukturer i menneskets bevissthet, levendegjør verdier, tydeliggjør normer og skaper mening i tilværelsene.
4. Tro og livssyn er så sentrale innslag i samfunnets kultur at den som ikke kjenner disse områdene, vil få problemer med å skjønne og identifisere seg med fellesskapet.
5. Mulighet for innlevelse og forståelse i møte med nye kulturstrømmingen og religioner forutsetter at ny kunnskap lar seg innordne i en sammenheng som allerede er kjent. Jo bedre kjennskap en har til egen religion, jo større er derfor muligheten til å leve seg inn i andres.

6. Utvikling av kulturfølsomhet krever møteplasser. En forutsetning for å kunne håndtere kulturkonflikter er at mennesker fra ulike kulturer møtes og har møtepunkter. For utvalget har spørsmålet om en *felles arena* for alle elevene vært avgjørende.

Det er tale om et fag som er tydelig i sin tradisjonsforankring og åpent i sin vilje til å samle *alle elvene* til samtale. Etter 20 års debatt og skiftende navn på faget, står dette fremdeles fast.

Kunnskap og innlevelse

I prosessen, som vi nå står midt oppe i, i samtalen om det livssyns åpne samfunn, blir *kunnskap* og *innlevelse* viktig. På samme måten som vi etter de store oppdagelsene måtte skaffe oss et nytt verdenskart, bør vi i dag tegne nye religionskart – også over vårt eget land. Viktigere enn å lære om våre nye landsmenns klesdrakter og matskikker, er det å kjenne deres tro. Klær kan byttes og kosthold forandres i løpet av kort tid. Religion handler imidlertid om innforlivelse og tro, om vårt dypeste alvor bortenfor det umiddelbart tilgjengelige. Ens religiøse identitet endres ikke ved å krysse landegrensener.

Det var positivt å registrere at Lura menighet oppleves som et åpent og trygt rom for barn og unge som kommer med en annen kulturell og trosmessig bakgrunn.

I denne situasjonen er det et enormt behov for dybdekunnskap om andre religioner, slik at latterliggjøring og/eller demonisering kan unngås. Skolen er den eneste institusjonen som kan gi alle kunnskap om religioner og livssyn og derved fremme forståelse, innlevelse og gjensidig respekt. Det er nødvendig hvis vi mener at vår felles framtid blir et spørsmål om «co-existence or no existence».

I dette ligger håpet om at vi en gang vil kunne se rikdommen i forskjellighetene og styrken i det felles menneskelige. Både møtet med lærerne og samtalen med ordfører og rådmann viste at vi deler erfaringen at dette er avgjørende innsikter for en nødvendig dialog mellom skolene, kommunen, kirken og øvrige tros- og livssynssamfunn. I dette samarbeidet vil jeg særlig peke på Dialogsenteret i Stavanger som en relevant og kompetent samarbeidspartner. Dialogsenteret vil nå prioritere Sandnes, med grunnlag i de gode erfaringene som er vunnet i Stavanger.

For arbeidet videre kan Stortingets egne formuleringer være et godt utgangspunkt:

«Med utgangspunkt i majoritetens forankring i kristen og humanistisk tradisjon har skolen et ansvar for en kollektiv, kulturell identitet. Den må også minoritetene få del i for å ha de samme mulighetene i samfunnet som flertallet. En slik kollektiv kulturell identitet er fullt forenlig med forskjellige utgaver av religiøs identitet, forstått både kollektivt som fortrolighet med en religiøs tradisjon og individuelt som personlig tro.»

Onsdagskvelden i Lura kirke viste betydningen av å spille på lag med skole, idrett, korps, Bydelshuset og andre lokale aktører når det gjelder integrering, som ble løftet fram som den viktigste felles utfordringen. Det ble sagt fra idrettens side at vi trenger voksne som er flinke på relasjonskompetanse. Og både fra kommune og skole ble det pekt på at dette også gjelder arbeidet med integrering.

Kultur

Jeg gleder meg over satsingen på korvirksomhet og det kirkemusikalske arbeid i menigheten, som har et høyt nivå. Det jevne gudstjenestelivet er i seg selv en viktig bærer av kulturarven. Menigheten har dyktige musikere og prester som samarbeider godt. Ten Sing betyr også mye for menigheten.

Kunst og kultur er for mange den viktigste kanalen for livstolkning i vår tid. Kunsten skaper rom for undring og refleksjon på en måte som kan tilsvare kirkens rolle i mange menneskers liv. For kirken er kunsten en alliert i arbeidet med å tolke livet og dets vilkår. I hele den kirkelige gudstjenestetradisjon er de kunstneriske uttrykksformer, gjennom musikken og liturgien med på å vise at troen i første hånd ikke handler om dogmer og læresetninger, men om mennesker som dras inn i det en gudstjeneste er: møte mellom Gud og mennesker, mellom himmel og jord.

Diakoni

Diakonien er kirkens omsorgstjeneste som skal prege alt liv i menigheten. Diakoni er evangeliet i handling og uttrykkes gjennom nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kampen for rettferdighet.

Den norske kirke skal være en kirke for alle, og vi ønsker et inkluderende kirkeliv som sikrer at alle kirkens medlemmer, uavhengig av livssituasjon, skal ha mulighet til å delta og høre til i menighetens fellesskap.

Det er i denne sammenheng naturlig å peke på Samhandlingsreformen, som trådte i kraft i 2012. Kirken er her en helt naturlig og nødvendig medspiller for kommunen, slik vi opplevde det fra begge parter under møtet med ordfører og rådmann onsdag.

Kirken har mye å bidra med på flere områder som blir berørt av samhandlingsreformen:

- Menneskers rett til et åndelig liv. Vi kan bidra med hjelp i møte med eksistensielle og åndelige behov
- Omsorg ved livets slutt (palliasjon)
- Barns og unges oppvekstmiljø, forebyggende arbeid
- Sorggrupper
- Kirkens rolle i kriser og ved ulykker, beredskapsarbeidet i kommunen.

Gjennom visitasen har jeg ved flere anledninger pekt på betydningen av kirkens forebyggende arbeid for å styrke barns og unges oppvekstvilkår.

Barne- og ungdomsarbeidet er et viktig diakonalt arbeid, der kirken bidrar til å øke kvaliteten på oppvekstmiljøet blant barn og unge gjennom et målrettet arbeid med trosopplæring.

«Sjømannskirken på Lura» - åpen kirke, er også et viktig diakonalt tiltak. Her lever den diakonale grunnverdien som heter gjestfrihet. Med snart 3000 gjester siden starten i 2011, kan Åpen kirke stå som en modell, til inspirasjon for flere menigheter!

Jeg gjør forhåndsmeldingens ord til mine om hva diakoni handler om:

Det dreier seg om en grunnholdning i oss alle, der vi er på utkikk etter Kristus i vår neste. En sann, levende kirke kan ikke annet enn å være både misjonar og diakonal i sitt vesen. Bare da er man tro mot Kirkens Herre, den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus.

Misjonal menighet

Lura menighet er i dobbel forstand en misjonal menighet, med et klart fokus på å dele evangeliet i ord og handling, både i bydelen og gjennom internasjonalt misjonsarbeid.

Med sin åpne og gjestfrie holdning ønsker Lura menighet å invitere mennesker i bydelen med ulik baggrunn til tro, tilhørighet og tjeneste. Menigheten er bevisst på at det bor mennesker fra over 100 forskjellige nasjonaliteter i området. Både lavterskeltilbudet Åpen kirke og gudstjenester med en åpen og inviterende profil tiltrekker seg mennesker fra ulike samfunnslag og nasjonaliteter.

Lura menighet har også på en forbilledlig måte integrert et internasjonalt engasjement i menighetens mangfoldige arbeid og er bevisst på at misjonsprosjektet (Filippinene) i regi av Misjonsalliansen, skal gjennomsyre det som skjer i menigheten.

Misjonsprosjektet brukes derfor aktivt både i trosopplæringen og i aktivitetene ellers gjennom hele uka. Og hver søndag tas prosjektet med i gudstjenestens forbønn. Prosjektet kommer også synlig til uttrykk, ikke bare i infomonteren i foajéen, men gjennom bønnekrukka, som er en gave fra nettopp fra søsken på Filippinene.

Å leve sammen

I visitasrapporten har daglig leder og sokneprest satt ord på samlivsdebatten som også har berørt Lura menighet:

Vedtaket som Kirkemøtet gjorde i begynnelsen av april, utfordrer enhver kristen til å tenke nøye gjennom hvor han eller hun står i forhold til dette – og ikke minst ha respekt for de som har et annet syn på saken. Som stab er vi enige om å være uenige, og har derfor i fellesskap forfattet en uttalelse i siste nummer av vårt menighetsblad, der vi tydelig sier at vi står sammen om det viktigste: Å formidle en levende tro på korsfestede og oppstandne Jesus Kristus.

I det store perspektivet er det troen på Vår Herre Jesus det handler om. Også på Lura.»

Det er brukt mange og sterke ord om saken i den offentlige debatt. Altfor lett kan en havne i tradisjonelle skyttergravsposisjoner. Det som staben skriver, kan suppleres med Kirkemøtets vedtak:

- 1. Kirkemøtet erkjenner at spørsmålet om homofilt samliv og vigsel av likekjønnede par er en sak som Den norske kirke etter lange samtaler og flere utredninger ikke har lyktes å enes om.*
- 2. Kirkemøtet viser til tidligere vedtak som understreker at uenighet i dette spørsmålet teologisk bedømt ikke er av en slik karakter at det gudstjenestelige og sakramentale fellesskapet i Den norske kirke må brytes. Begge syn på likekjønnet ekteskap kan gis rom og komme til uttrykk i kirkens praksis.*

Jeg var spent på behandlingen i vårt øverste folkevalgte organ, Kirkerådet, da vi møttes i desember i fjor. Saksordfører Ivar Braut slo an tonen for samtalen med disse ordene: «*Vi er nå inne i et nytt landskap der vi orienterer oss for å sørge for følgende: Å finne samlende løsninger i en situasjon der vi alle vet at det vil komme forslag om å innføre liturgi for inngåelse av likekjønnet samliv. Samlende tenker jeg betyr å ivareta, respektere, se, finne kompromisser både for flertall og mindretall og for kirkelige medarbeidere i ulike posisjoner.*»

Jeg deler fullt ut Ivar Brauts refleksjoner, også når han fortsetter med disse ordene: «*Biskopene er ikke blitt enige. Det blir ikke vi andre heller, selv etter å ha lært og erfart noen hver. Men biskopene har pekt ut en vei videre der ulike hold blir respektert og det blir lagt opp til et liturgisk uttrykk for at det er ulike syn i kirken – og kommer til å være det.*»

Mitt ønske er at dette kan ligge i bunn for samtalen også i vårt bispedømme. Målet for meg som biskop i denne saken er at alle, uansett teologisk ståsted, skal oppleve at en blir møtt med grunnleggende respekt tross saklig uenighet. Og der deler jeg formaningene fra saksordfører Ivar Braut i Kirkerådet: *At vi som medarbeidere i kirken setter hverandre høyt helt uavhengig av standpunkt. Og vi trenger så mye samhold, ærlighet og oppmuntring i fellesskapet vi bare kan.*

Her har Lura vist vei!

Avslutning

Lura menighet ønsker å være en menighet som er tydelig og åpen. Tydelig i lokalmiljøet som et sted der mennesker uansett livssituasjon kan møte evangeliet om Jesus Kristus. Det gjenspeiler ordene som går igjen i strategidokumentet for Den norske kirke:

«Vi er sendt av den treenige Gud for å dele evangeliet om Jesus Kristus i ord og handling.

Som kirke utfordres vi av det Ungdommens Kirkemøte har lært oss om det å være en misjonerende kirke. Ungdommene bruker tre begrep som jeg tror favner det som fortsatt må prege livet i Lura. Det er ordene dele, dialog og nærvær.

- Med deling mener vi å fortelle om det Jesus har gjort og stadig gjør for oss.
- Med dialog mener vi en samtale mellom likeverdige partnere. En vellykket dialog innebærer ydmykhet, åpenhet og villighet til forandring.
- Med nærvær mener vi fellesskap som er solidarisk og viser omsorg for hverandre. Gjennom nærværet er vi lys og salt i verden.»

Dette er gjenspeilet i menighetens eget strategiarbeid. Menigheten ønsker «å være Jesu nærvær i vårt lokalmiljø», som det står i forhåndsmeldingen.

Fra dåpens dype glede til den svarteste sorg ved livets slutt er kirken ved Rundeskogen et åpent rom for klage og lovsang, takk og tilbedelse. Her kan vi snakke sant om livet, her kan vi møte et kristent fellesskap for alle, Kristussentrert og med lav terskel.

Til slutt: Det gir en spesiell dimensjon til denne dagen at vi på visitasgudstjenesten fikk oppleve gleden ved ordinasjonen av Simon Wallem Dahl. Han kan glede seg over å få sin første prestestilling i Lura, i en stab som er sammensveiset, med høy grad av trivsel, humor og faglig kompetanse, og i en menighet som er preget av tro, tilhørighet og tjeneste.

På torsdagskvelden var overskriften over mitt innlegg: «Hvis enhver tjente sin neste, var hele verden full av gudstjeneste.» Jeg hadde lånt ordene av Martin Luther, og gir dem videre som min utfordring i alt det arbeidet som venter.

Guds velsignelse følge dere på veien videre!

UTFORDRINGER

Når det gjelder utfordringer vil jeg trekke fram følgende:

Kirken i lokalsamfunnet

- Jeg oppfordrer menigheten til å fortsette samarbeidet med aktører i bydelen slik at Lura blir en bydel der det er godt å bo og vokse opp. Jeg vil anbefale at det tas initiativ til bli årlig møtepunkt, der representanter for blant annet skole, idrettslag, korps og bydelshus kan møtes for å drøfte hvordan man sammen kan skape et best mulig oppvekstmiljø i bydelen.

Frivillighet

- Jeg vil oppfordre menighetsråd og stab til å jobbe videre med planer for rekruttering og oppfølging av frivillige, både når det gjelder frivillige som engasjerer seg sporadisk og når det dreier seg om mer forpliktende engasjement.

Trosopplæring

- Det er viktig at hele menigheten eier trosopplæringen. Det er hele menighetens ansvar at barn og unge får tilbud om opplæring i kristen tro, både gjennom breddetiltak og kontinuerlige tiltak. Det blir derfor særlig viktig for menigheten å jobbe strategisk med frivillig medarbeiderskap knyttet til trosopplæringsarbeidet.
- Vurdere om det er aktuelt med et tettere samarbeid med Sandnes menighet om ungdomsarbeidet i denne delen av byen.

Skole-kirke

- Jeg vil anbefale at det tas initiativ til faste treffpunkt der representanter for kirke og skolene kan møtes for å sikre kvaliteten på samarbeidet og drøfte felles utfordringer.
- Jeg anbefaler menighetene å gjøre bruk av den kompetanse Stavanger Kirkelige Dialogsenter representerer i møte med skolene når det gjelder de utfordringer det flerkulturelle samfunn representerer.

Diakoni

- I kontakt med prost og kirkeverge vurdere muligheten for å nå de yngre aldersgruppene i risikozonen, særlig knyttet til Kvadrat. Byprestene er her en viktig ressurs.